

CENTENARI POETESSA MARIA CARDONA I CODINA – 1922-2022

LA ROCA GROSSA

Lema: Com en un cant d'eternitat

Ella sap prou que aquest és el seu lloc;
per això resta immòbil
tostemps. Ella s'enfronta
amb els mals vents i amb les fortes onades
i els temporals;
ella dempeus contempla
l'anar i tornar del sol.
Sap que l'onada és ben suau a voltes
i ve a besar-li els peus, que el vent
també sap fer-se dolç i l'acaricia,
i el sol tebi i daurat,
li aurèola la testa.
Els li fan companyia,
i malgrat els esclats i l'embranchida
del seu enuig, ella els perdona
i els vol encara per amics.
Oh ferma roca que somrius i esperes!

El pare ja et cantava
amb la seva veu dolça de poeta
els capvespres d'ahir.
Avui jo et canto
i us veig a tu i el pare
entrelligats d'un llaç de poesia.
Sou meus tots dos,
i per fer més estreta l'abraçada
joiosament m'acolliré al teu vincle
transcendent, infinit...

Demà serem dels que vindran.
Que tu romans, ho roca, inamovible
molt més enllà dels homes i dels dies
com en un cant d'eternitat!

Tu ens vens a dir que ésser feliç
vol dir tenir l'arrel clavada
al solc del teu destí
sense gemecs i sense covardia.
Vol dir tenir l'irrevocable gest
d'arribar al terme, de tocar la fita
malgrat tots els mals vents.
I vol dir encara,
trobar amics a l'entorn, amb els seus límits
i malgrat els seus límits.

Oh roca que en la meva mar tan blava
ets un perenne cant arran d'onada!

